

KONTUR

En novelle af Claus Willumsen

Fra den kommende samling
Sneuglen fra Marrakesh

clauswillumsen.dk

Kontur

Første gang, jeg så hende var, da bussen accelererede.

Jeg sad og gloede ned i en bog, da jeg ud af øjenkrogen fornemmede, at nogen så på mig. Jeg så ud ad vinduet, men så kun et halvt udvisket ansigt, blå øjne, blondt hår, mens bussen satte farten op. Jeg vred halsen af led, men fik kun ondt i nakken ud af anstrengelserne. Og så lige konturen af et ansigt, måske en mund, der smilede, et par øjne, der så? Jeg er ikke sikker. Måske forestillede jeg mig bare noget, der ikke var? Var det bare min egen vilje, der formede hendes omrids? Nej, omrids er forkert. Det med konturerne *er* bedre. Det er ikke helt dækkende, men for nu må det række.

Sprog er noget mærkeligt noget. Tro mig, jeg ved, hvad jeg taler om. Jeg underviser i det. Sprog. Jeg er ikke sproglærer, jeg underviser ikke i et eller andet populært fremmedsprog. Eller retorik eller noget. Jeg underviser i, hvordan man omdanner sprog. Hvordan man omformer et sprog. Hvordan man vender sproget til noget formbart, noget andet end det, det er. Lyder det opstyltet? Det er det ikke. Jeg kan ikke røbe præcist, hvad det er, jeg laver, men de mennesker, jeg underviser, er altid tilfreds, når de forlader mit kursus efter fjorten dage.

Så et eller andet gør jeg rigtigt.

Nogle af de mennesker, som jeg har undervist, kalder mig Skyggemanden. Det er vist noget med, at jeg ændrer ting i baggrunden. Jeg arbejder i skyggerne, siger de. Det tror jeg nu ikke. Jeg gør bare mit job. Jeg gør ord bedre, skaber nye betydninger. Ændrer ords karakter, skaber nye sammenhænge, nye muligheder. Det er alt.

Anden gang, jeg så hende var, da jeg steg ud af toget.

Jeg stod målrettet ud af toget. Så slet ikke manden, der var på vej ind. Jeg blev skubbet i det øjeblik, jeg tog det første skridt. Min fod hang i luften, på vej ned på perronen, da en eller anden travl mand skubbede til mig, så jeg væltede som en kegle. Ud af toget og ned på perronen. Dér lå jeg og bandede, mens jeg kom og stå, med hjælp fra flinke mennesker. Jeg var netop kommet op, så jeg kunne vende mig og råbe ad torsken, da jeg så hende stige ind i toget et par døre længere henne. Jeg glemte alt om klaptorsken. Denne gang så jeg kun hendes profil.

Men tro mig, igen, det var nok. Det var hende. Blå øjne, blondt hår, et smukt formet kindben. Det var dét. Ikke hendes omrids, men hendes kontur. Husker du det fra før? Konturen af et ansigt. Ikke det helt klare ansigt. Det, der står så skarpt, at det næsten gør ondt i øjnene. Men nok til at etablere en form for genkendelse, en form for erkendelse af, at dette er en del af en virkelighed og ikke et fantasifoster. At det, du ser ikke bliver skabt i nuet, men skabes *af* nuet.

Ja, det er sådan, det er.

Jeg kan ikke gøre for det. Jeg skaber sproget, mens jeg taler. Jeg skubber det foran mig. Jeg understreger essensen, accentuerer det talte, mens det skabes. Jeg samstiller begreber, adskiller det usagte, skærer det banale til. Og jeg lader sproget være som en trommeslagers synkoper på den hookline, saxofonisten spiller sit tema over. Sprog er musik. Jeg er dirigent, orkesterleder, trommeslager og saxofonist på en og samme tid.

Jeg er The Shadow Man & His Orchestra.

Sådan er det.

Tredje gang, jeg så hende var, da jeg skulle tale til en flok politikere.

Jeg stod ved talerstolen og skulle netop til at indlede et symposium. Min tale hed "At forandre Magt: Ord som Megatrends", og jeg havde netop rettet på mikrofonen, da jeg så døren nede bagved gå op.

I virkeligheden kan magt ikke forandres; magt er forankret i menneskets natur, er immanent og immateriel. Derfor kan den ikke ændres. Mennesket er simpelthen drevet af et begær efter magt. Men da mennesket er et foranderligt væsen, eller vi stræber i hvert fald efter at være det, da bilder vi os selv ind at begæret efter magten per se kan gennemgå en forandringsproces. Dette er selvfølgelig et spørgsmål om vilje. Men viljen som drift er underlagt magten, så det bliver til at spørgsmål om, hvilken drift, der er stærkest, viljen eller magten?

Og i denne afsøgning af menneskes drifter kan ord som megatrends spille en, om end, begrænset rolle.

Døren går op. Jeg skal til at sige min første sætning. Jeg ser ned på midterrækken, den er mit fokus i dag. Jeg har et kraftigt modlys fra lamperne, så jeg ser ikke direkte hen på døren, men skæver derhen, mens jeg ser på midterrækken. Og jeg ser en skikkelse, blondt hår, høje kindben. Ikke tydeligt, men nærmest som et omrids, nej, heller ikke denne gang, men en kontur.

Det er sådan jeg husker det.

I to spor. I datid og nutid.

Jeg ser en kvinde stå ved busstoppestedet. De blå øjne ser direkte ind i mig. Det lange blonde hår, der kommer i bevægelse, da bussen kører. Jeg løber ned i bagenden af bussen, ser at hun løber efter bussen. Hendes jakke er rød.

Konturerne af hendes krop, mens bussen kører, og hendes krop i bevægelse, som en film, der ikke er i fokus.

Jeg så hende gå ind i toget. De høje kindben. Jeg rejste mig, gik ind i toget igen. Ved hver station stak jeg hovedet ud ad vinduet, men hun steg aldrig ud. Jeg kørte til endestationen, men hun kom aldrig ud.

Det er sådan jeg husker det.

Sidste gang, jeg så hende var, da jeg forlod salen.

Jeg holdt mit blik fast i hendes, da jeg gik ned gennem stolerækkerne. Lamperne var slukkede. Foredraget var slut. Politikerne var væk. Hun stod ved døren, var på vej ud. Hun så hen mod mig. Jo tættere på, jeg kom, desto mere utydelig blev hun. Luften dirrede, den røde jakke, de høje kindben, det blonde hår fasede ind og ud, som om virkeligheden blev ved med at tænde og slukke. Da jeg nåede hen til døren, var hun ude og på vej ned ad gangen, mod udgangen.

Døren går op, hun går ud. Jeg når døren, hun er væk. Da jeg kommer ud ad døren, er hun væk.

Jeg kan dufte hendes parfume. Den er tung og luftig på samme tid.

For første gang i mit liv mangler jeg ord.

Kontur

Novelle fra **Sneuglen fra Marrakesh**

2022 © Claus Willumsen og clauswillumsen.dk

All Rights Reserved.

Sneuglen fra Marrakesh udkommer i 2023.